

UN DIMARTS QUALSEVOL

Dimarts. 10:30 hores. Audiència Provincial de Barcelona.

Quan em va contractar, fa 3 anys, no vaig tenir cap dubte. Els anys han fet cuirassa de la meva moral i no m'importa a qui defenso, només la quantitat que paguen.

El meu client és un home de mitjana edat, empresari, atractiu. No negaré que vàrem coquetejar, però res més, per allò de l'ètica entre advocada i client.

Em jura i perjura que el que va passar entre ell i aquella "escort" va ser consentit. Ella treballava de forma esporàdica. Tenia el privilegi d'escollir als seus clients. Sempre ha mantingut que la va forçar. Per mi, excepte pel benefici del dubte, seria un cas relativament fàcil. Sense proves, i amb els perjudicis que existeixen sobre la prostitució, ja se sap. Jo confiava, cegament, en la innocència del meu client.

Vaig posar-me la toga. Vaig entrar. Vaig prohibir al meu client que declares, (pel que no es diu, no et poden condemnar). A ella la vaig interrogar com si fos una mentidera compulsiva. Vaig aconseguir contradiccions, dubtes, canvis en el seu relat. Volia esbrinar perquè acusava falsament al meu client. Era un intent de xantatge que no havia sortit bé? Una venjança? Despit, potser? Després de diverses hores i un informe final impecable, vaig crear el dubte en els Magistrats. Em sentia que havia fet Justícia i que el Tribunal no dubtarien a absoldre aquell home innocent, que simplement va tenir mala sort.

Per marxar, em vaig dirigir a l'aparcament soterrani d'Arc del Triomf. Aquell dia portava la meva camisa blanca, el meu vestit jaqueta blau, amb faldilla ajustada per sota dels genolls, sabates de taló i el meu maletí de la sort. Baixant per les escales, a l'alçada del segon pis, vaig notar com algú m'agafava fort per l'esquena, em tapava la boca i m'arrossegava cap a una habitació de servei. Vaig notar un ganivet al coll i un braç masculí que em tenia agafada, amb força. Em va dir "Si crides, et mato, puta!". En un principi no vaig poder reaccionar. Quan vaig voler adonar-me'n, ja m'havia trencat la camisa, la faldilla i arrancada la meva roba interior. Em va obrir de cames i em va penetrar. Jo no podia fer res. Estava adolorida. Em sentia impotent. Ni tan sols vaig plorar. Només podia pensar: "Com més aviat acabi, abans marxaré". Volia sobreviure. Encara amb el ganivet al coll, em va dir: "Ara marxaré, però si dius res, et buscaré".

Aquella veu.... Em vaig girar i per un segon vaig reconèixer les seves sabates. El meu agressor era el meu client. Va ser llavors que ho vaig entendre tot: entre ella i jo no hi havia cap diferència. Jo era totes les dones a les quals no hem cregut. Jo també era la prostituta, que es ven per diners. Jo també era la víctima que un company o companya voldrà demostrar que menteix. Jo era la prostituta, la víctima i la dona a qui ningú creurà.

Iura Novit Curia